

Σπάρτης, έκσφενδονίζει κατ' αὐτοῦ τοὺς δέκα του στίχους, οἵτινες ὁμοιάζουνι χάλαζαν.

Παρατεταμένα χειροκροτήματα ἀντηχοῦσιν ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Μετὰ τὴν σκηνὴν ἐκείνην, τὴν τόσῃ ἀξιοπρεπῶς περασταθεῖσαν ὑπὸ δύο τῶν δευτερευόντων προσώπων, τὸ κοινὸν ἐφάνη μαγευμένον... Ἡ ἐπιτυχία τῆς παραστάσεως ἐξησφαλίσθη.

Αἱ φοβεραὶ ἀποκαλύψεις τοῦ Ἀριστοδήμου πρὸς τὸν Γόνιππον; αἱ τύψεις τῆς συνειδήσεως, ἃς ὁ ἦθοποιὸς ἐξέφραζεν, ἡρίθμει σχεδὸν δι' ἀναλόγων καὶ ἰσαριθμῶν φουκωμάτων τοῦ τάπητος τοῦ ἐπέχοντος θέσις βασιλικῆς τηβέννου, ἐπροκάλεσαν βροχὴν δακρύων.

Ἄλλ' ἰδοὺ ἐμφάνισίς τις, ἥτις κορυφώνει τὸν ἐνθουσιασμόν.

Ἡ πρωταγωνίστρια εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνήν.

Ὁ Γεώργιος, μεταμορφωθείς εἰς Καισίραν, πρέστηκεν τὸν ὠραιότερον τύπον κομψῆς καὶ θαλακτικῆς κῆρης.

Αἱ γραμμαὶ τοῦ προσώπου ἧς εἶνε ὅ,τι ἐλληνικώτερον δύναται νὰ φαντασθῇ τις.

Ἐκ τοῦ χρυσοῦ διαδήματος, τοῦ περιβάλλοντος τὴν κόμην τῆς, ἐξέρχονται δύο μακρὰι πλεξίδες ἐλαφρῶς κυματίζουσιν.

Ἡ ἔσθης, ἀμέμπτου λευκότητος, ζωγραφίζει τὰς γραμμάς σώματος ἀξίου τῆς σμίλης τοῦ Φειδίου.

Οἱ γυμνοὶ βραχίονες, ἐπισπασμένοι διὰ κυπρίας κόνεως ὡς ἡ ὄψις, ἔχουσι τὴν μαλθακότητα τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας.

Οἱ θεαταὶ εἰσέγασαν συγκρατοῦντες τὴν ἀναπνοήν, ὥσπερ εἶχεν ἐμφανισθῇ ἡ Παναγία.

Ὅτε δὲ ἡ φωνὴ τῆς Καισόρας ἀντήχησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἡ κυρία Πετρονίλλα ἀνεσκήρτησε καὶ ἤρχθη νὰ τρέμῃ ἐκ συγκινήσεως.

— Χριστέ καὶ Παναγία μου! — Δὲν σοὶ φαίνεται, Πανδόλφε, ὅτι ἡ κόρη ἐκείνη ἔχει τὴν φωνὴν τοῦ Γεωργίου μας;

— Ναι... τὴν αὐτὴν φωνήν... καὶ... μού φαίνεται... κάποιαν ὁμοιότητα εἰς τὴν φυσιογνωμίαν...

— Ὡ! αὐτὸ δα!... Ἀλλὰ... ἴσως... ἂν τὴν κυτάρξῃ τις καλῆτεραι... Ἀ! ὄχι, ὄχι! Ἐχει τὴν μὴν πρὸ μακράν...

— Καὶ τὸ παρῶν πρὸ ὀξύ... Καὶ ὅμως ἐάν δὲν ἤξευρεν ὅτι ὁ Γεώργιος ταξιδεῖται διὰ τὴν Φλωρεντίαν....

Ὁ διάλογος τῶν συζύγων Πανδόλφου διακόπτεται ὑπὸ ἐκρήξεων χειροκροτημάτων.

Ἡ Ἀννέττα, χειροκροτοῦσα, ἔλεγε μετὰ θανάτου :

— Ἐ εὖ δὲν ἐγνώριζον ὅτι εἶνε ἄνδρας!... Κύτταξε μὲ τί κομψότητα χαιρετᾷ τὸ κοινόν!... Τί χάρις!...

Ἡ παράστασις ἐβάδιζε πρὸς τὴν καταστροφὴν τῆς, οἱ δὲ θεαταὶ προετοιμάζοντο διὰ τὴν φοβερώτεραν συγκίνησιν, ἣν δύναται νὰ παράσχω κλασσικὴ τραγωδία, τὴν θέαν τοῦ θανάτου τοῦ τυράννου.

Ὁ Ἀριστόδημος, ἐμφανιζόμενος ἐπὶ τῆς σκηνῆς μετὰ τοῦ ἀπαίσιου σχεδίου νὰ διασχίσῃ τὸ στῆθος

του δι' ἐγχειρίδιον, βρυχᾷται τοὺς λόγους τούτους.

— «Ἰδοὺ ὁ τάφος... ἰδοὺ ὁ βωμὸς ὅστις θὰ βαρῇ » διὰ τοῦ αἵματός μου... Ἐπὶ τέλους τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο... τὸ ἐγχειρίδιον ἐκεῖνο... τὸ φοβερόν » τοῦτο ἐγχειρίδιον... »

Ἀλλὰ τὸ ἐγχειρίδιον εἶχε λησμονηθῇ εἰς τὸ δώματιόν του, ἢ καὶ ἀλλαχού...

— «Γρήγορα! γρήγορα! τὸ ἐγχειρίδιον! τὸ ἐγχειρίδιον!» φωνάζουσι πανταχόθεν.

Ὁ Γόνιππος τρέχει εἰς τὰ παρασκήνια, τὰ ὅποια σείωνται ὡς κύματα τρικυμώσεως θαλάσσης...

Ὁ Ἀριστόδημος ἐξακολουθεῖ βραδέως τὸν μονόλογόν του, σύρων τὰς συλλαβὰς καὶ ποιῶν παύσεις μακρὰς ὡς τὴν τεσσαρακοστήν.

Καὶ τὸ κατηραμένον ἐγχειρίδιον δὲν ἔρχεται.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΚΩΦΑΛΛΩΝ

Τί δύναται νὰ κατορθώσῃ ἡ συστηματικὴ διδασκαλία, καὶ μέχρι τίτος βαθμοῦ δύναται αὕτη ν' ἀναπληρώσῃ παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ καὶ φυσικὰς ἀκρόν ἀτελείας, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μαρτυροῦσι τὰ θαυμάσια τῷ ὄντι τυφλοκομεῖται καὶ κωφάλλων ἐκπαιδευτήρια, τὰ ἐν μεγάλῳ ἀριθμῷ πανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ὑφίσταμεθα καὶ λειτουργοῦντα. Εἶδομεν ἄλλοτε ἐν Βιέννῃ ἔκθεσιν τῶν τυφλοκομείων τῆς Αὐστρίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐμεῖναμεν ἐκστατικοὶ διὰ τὴν λεπτότητα παντοίων ἔργων ὑπὸ τυφλῶν τῇ βοηθείᾳ τῆς ἀφῆς ἐπεξεργασμένων. Πρὸ πάντων δ' ἐξέπληξεν ἡμᾶς ἡ ἀκρίβεια γεωγραφικῶν χαρτῶν ὑπὸ τυφλῶν κατεσκευασμένων, γνωστὸν δ' εἶναι ὅτι τυφλοὶ ἀποτελοῦσι καὶ τὰς ἀρίστους καὶ συγκινητικωτάτας συμφωνίας. Παρομοίαν ἐκπληξὴν παρεσκεύασαν ἡμῖν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν οἱ κωφάλλοι τῶν Παρισίων. Εἶχον συνέλθει δὴλ ὅσοι μετὰ προηγουμένην διὰ προφωλάξεως συνεννόησιν, ἐν τινι ξενοδοχείῳ τῆς ἀγνῆς Mandé, ὅπως διὰ κοινοῦ συμποσίου συνεορτάσωσι τὴν 29ην Ἰουνίου, ἐπέτειον τῆς αὐτῆς ἡμέρας τοῦ 1791, ὅτε διὰ νόμου ἀνεγνωρίσθη ὡς καθήκον τοῦ κράτους τὸ ἄστυλόν τῶν κωφάλλων, τὸ ὁποῖον ἐξ ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας εἶχε καταρτίσει καὶ διοργανώσει ὁ φιλόανθρωπος κληρικὸς Εἰσὶν, πρῶτον τοῦ εἶδους τοῦτο» κατὰστημα ἐν Γαλλίᾳ. Οἱ συνελθόντες ἦσαν ὑπὲρ τοὺς διακοσίους, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, τινὲς δὲ κυρίαι ἦσαν ξέναις ἀλλοθῶς καλλογῆς. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ συμποσίου ἐπεκράτει ἄκρα σιγὴ ὑπὸ γελῶτων μόνον διακοπτομένη, δὲν προήρχετο ὅμως ἡ σιγὴ αὕτη, εἰμὴ ἐκ τῆς βωδότητος τῶν συμποσιαζόντων, διότι ἄλλως ἦσαν ὅσοι εὐθυμότατοι πάντες, καὶ σὺν μίλῳ ζωνρότατα διὰ σχημάτων, μετὰ τὸν τρώγοντες, καὶ ἐγγύων συχρότατα. Αὐταὶ ἦσαν αἱ μόναι φωναὶ, αἵτινες ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ ἀφώνου στόματός των. Τὰ παραδοξότατον δὲ πάντων εἶπε, ὅτι ἐν τῷ συμποσίῳ τούτῳ δὲν ἔλειψαν καὶ οἱ συνήθεις ἐπιδόρπιοι λόγοι. Οἱ ῥήτορες ἀνέβαινον ἐπὶ καθίσματα, ὅπως βλέπωνται ἐφ' ὧν, καὶ διὰ ζωηρότατων σχημάτων τῶν χειρῶν καὶ τοῦ προσώπου, ἐξέφραζον τὰς ἰδέας των, τὰς ὁποίας πληρέστατα συνεμερίζοντο οἱ βοβοὶ ἀκροαταὶ των, διότι παρὰ ταῦτα χειροκροτήματα διέκοπτον συχνὰ τοὺς παραδόξους τοὺτους ἀγορητάς. Ἐξύμνησαν δὲ διὰ τῶν λόγων των τὸ ἔργον τοῦ Εἰσὶν, καὶ τοὺς γάλλους νομοθέτας, εἰς μνήμην τῶν ὁποίων ἐκένωσαν πολλάκις τὰ ποτήριά των.

Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον, οἱ συνδαιτημόνες διελύθησαν εἰς τὸν κήπον τοῦ ξενοδοχείου, ἐκεῖ δὲ δύο ἐξ αὐτῶν, φωτογράφοι τὸ ἐπάγγελμα, ἐχημάτισαν ὥρατα συμπλέγματα τῶν συναδέλφων των καὶ ἐφωτογράφησαν αὐτοὺς εἰς ἀνάμνησιν. Ὁπῶν δὲ, καὶ εἰς ἐκείνους παρεσκεύασαν ἐνθύμιον, καὶ αὐτοὶ ἔκαμον καλὴν δουλείαν, ἐσπεύρηθ' ὅστις εὐφρῶς τὴν ἐνκαίριον, ὅπως καρδῆσώσι τι.